

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burdová

IRMA GEISLOVA

Dne ubývá . . .

Dne ubývá . . . Kdo dozrává, pták přestl pít, strom nachlídá novou - v pod věrostí kvít.

Vše dospívá, vše vrcholí a ve všem chvat, list zlatý krásně topoly a zem chce spát.

Můj Bože! jak byl krátký ten letní čas, že, a pak budou Dušičky a smutno zas.

Nic netrvá, vše zahyne, jak pší eost, mír jnom z trávy vplyno, když věrná jest.

PRONÁLEDOVÁNÍ SRBŮ V BORNĚ. (Zaslá slečna Arna Boudkova z Prahy.)

JOSEF PELÍŠEK

Episoda

Tři léta války, zkrváčené zbraně, tři léta války, v nichž se zmítá svět. Kdybych měl někdy zapomenout na ně, na jedno, Bože, naděj zapomeň!

Co hrozí pláči jednou sead se zhas, až v bílém snění den nám rozkveče, dej, Bože, srdce vzlyat ať vzpomíná si holubičky jedné, sotva čtyřleté.

To ve vái arché bylo chvíli ranní (kdo vyprávěl, znal její jméno, dea) - my bílou vlakou byli uvítní, k oděchu šk ná v návy roztočen.

A najednou - kole rána střední padno, a kuli děst jak při z úrytu, My bílí se . . . Lež za jednotní zrádné k zrádnému lidu soud byl bez čtu.

Tak bylo třeba, musilo tak být (kdo vyprávěl, i den i ves tu znal):^o My stávkí je ke zdi po dešti a suchý povet vojlním zní; Pa!

Kolik jich bylo při těch dojmů změně dnes sotva se má tázt můžete, B posledním blokem postavili k stěně dělátko malé, sotva čtyřleté.

Jak obrázek, A mého stázkou rudou jak šel vlásky spáky nad celou, Div nemám se! Co to dítat budou! když puky a ranní stěly povolen.

Nic nechápe, no botičky se ježí, až sotva čekla - v krvi ramínko - den poručna, vytrhla se, běží - "Maminko! Maminko!"

"Maminko! Maminko!" utíká a vzyká (ač její matka mrtva byla pnc) - au, čte, vojna - všemu člověk vzyká, však pískali jsme všichni na konec.

Až sákovatel chytit jí a vede (kdo vyprávěl, si jménem vzpomněl má) Kdož jí udal na čolčko hledě a revolver ji plítky v malou skrú -

Neod mrtva byla - šťastný drobek malý, neb ve vái někdo nežil chvíle té - My s ostatními o zdi zahrabali děvčátko malé - sotva čtyřleté.

BILÁ HORA.

Včera tomu bylo 299 roků, co český národ políbil svoji sebe-důvěru a namostatnost a dímal omráčen 298 roky v utrpení od ran, jichž se mu dostalo dne 8. listopadu 1620. Týrán a odkopávání po celou tu dobu a jen bývalý duch nadšení jej udržoval při síle, by i v příhodném okamžiku nepřítel se sebe seřádl a jenou se pomstil, což se stalo dne 28. října 1918. Zlá se býti nemyslitelná, že národ moený po prohráné jedné bitvě může býti vehnut v otroctví a držán v podobě těmíř po 300 roků!

Dnes již tomu přes rok eo volnosti a svobody záře krásná českou zemí a Bih dá, že národ ten, jehož slavné jméno kdysi znělí v úších národů, nebude se spoléhati na úctivý, jako se spoléhal král Bedřich, býbr: s nadšením a sebedůvěrou bude úsilovně pracovat, by eo národ republikánský stál v řadě předních pokrokových národů!

Příspěvky Ženské Útulny Sirotků v Brně.

- Dřívě oznámení . . . 467,00
- Pan Jakub Příbyl, Brno, Oklahoma . . . 2,00
- Celkem . . . 469,00
- Čtením našim čtenářům oznamujeme, že sbírka na Útulnu ukončena dne 25. listopadu měsíce a zašle se do Brna, aby odeslala obdrželi sirotci před svátek. Protož, kdo chce ještě nějakou částku přispět, učí tak do sbírky zaslatu knou. Za každé sebo menší příspěvek pro úlohé třpi, a všm budeme vděčni va jménu sířty. Pořadatelka.

Povinná americká žena, Ella Wheeler Wilcoxová, básnířka a spisovatelka, zemřela ve svém domově v New Haven, Conn., v minulém týdnu.

Pani Ella Wheeler Wilcoxová narodila se před 64 roky v Johnstown Center, Wis., kde i nabyla svého vzdělání na státní wisconsiné universitě. Celý svůj život věnovala literatuře, sepsala mnoho knih prosy a básní. A když válka byla v proudu, byla poslána začátkem roku 1918 do Anglie, aby zastupovala sdružení Červené Hvězdy, které mělo za účel omlouvati zvlíctvo spojené ve válee, kde se jí přidružil pod-vratný neduh, kterého se nezba-yla a konečně podlela; byla pod lékářským dozorem po 9 měsíců. Pani Wilcoxová byla příspěvatelkou mnoha sborníků a časopisů a její nejznámější díla jsou "Every Day Thoughts", "Three Women", "Poems of Pleasure", "Men-Women an Emotions", "The Love Sonnets of Abelard and Holoise". Poslední její díla literární jsou: "Women of the World", "Poems of Progress" a "Lest We Forget".

Pani Wilcoxová je známa celému čtenáckému obecenstvu amerického, jež bavila a zároveň kritisovala a tak se vžila do jeho srdce.

AFORISMY BĚLOHORSKÉ.

V upomínku nešťastné bitvy na Bílé Hore 8. listopadu 1620. Napsala Irma Geislova.

Listi opadalo se stromů, na ho-lych větvičích rajdila vichřice, stě-nala, ječela a ehechtala se, vždydy ehlad a urazivo, zima nastávala v přírodě - a v mlhavém, sy-chravém tom povětří shvěla se i předtucha zimy národa českého, zimy dlouhé strašlivé, trvající dvě stě let . . .

Kdož by uměl čísti v runách fantastických oblaků, táhnoutech nad Bílou horou a, kdyby tato vskutku byla předobrazila děje budoucí, tyto řady hrůz, s jakým zlešením bylo by se zachylo srd-ec Čecha, jak byl by zatoužil ze-mířít touze chvíli a nespátíiti muk a hanby své vlasti!

V ječech oblaček pozdní jes-ně jevíly se obrysy stínadel, r-kví, okovů, běhaly se peruté od-letajících umučených mužů, čer-naly se dálky poháněných le-bek . . .

V žalostném kvělení podzim-ních větrů svištěl ledový řezák křivých se meřiv, úpily vje-chy raněných, skřípalo lešení, du-ně přidušený zvuk smutečné po-tažených bubnů . . . A zoufalství vdov, pohřební hlazol zvonův, pláč lidu temně se ozval v této overtuře ku tragedii dvěstě-leté-ho úpadku.

Nevýslovně jest utrpení náro-da českého, sotva podobného v dě-jinách všech národů a všech vě-ků.

Proč právě Čechové určení k mučednictví, národ ten nadány, uslechtlý, vroucí? Pro nadání to bidou nesmírnou urtiveno, u-šlechtilost porušena, vronenost o-mrzena? Zepřete se o náhody, proč náře ku smrti i jednotlivce geníální?

Ovšem, nebyla to náhoda, jez přemohla národ náš na strani bě-lo-horské; byla to dlouho slibo-vaná pomsta závistníků ve zbro-ji a v kataně, a konečně i vina vlastní, pohasnutí nadšení, bez něhož není života.

Na Bílé Hore zvlíctlo eizáctvo nad poctivou, až ochablou snahou vlasteneckou . . . Když pokolení zde vyznavači kalicha, zablýskali dábelské oči těch černých duší tušice, že po-kolení též vyznavači národnosti české, tentíž národ, jenž osmělil se opravovat církev, nůze, buditelé au nikdy Čechům nepřomine. Klerikální a eizáci porazili Čechy na Bílé Hore, různé věro-vové a sebrání z celého světa žol-dáci. Avšak ani naše voje neby-ly neslabeňy, ba málo kdy sebe v národopisně strakalina do hru-ty té postotě, jako právě zde, a zasloula za naše zájmy' (Graham, jak že nás je utratil).

Nekonečnými, celkem málo vy-znamnými potyčkami po eizné rozmrzelí válečníci, nevykřesali se svých lhostejných srdcí všelej-ší úctou ani na půdě domáci. Přípravovali se k bitvě bez zápa-lu. Rozložili se táborem a rozto-čali se i na dovolenou. Slechtici předeházeli, vojáci následovali. Že skončila bitva rozhodně ne-šťastně, nelze se vlastně ani dí-viti. V oně hrozící chvíli - by-lo to mezi dvanáctou a jednou hodinou polední - bylo vojsko české na bojišti opuštěno i krá-lem svým. Proč? Král neměl ča-su, pořádat hostiu . . .

Král Bedřich, sám eizák, nepři-lnul srdcem k zemi své a jejím po-třebám. Ovšem její starosti a ne-úspěchy vládarské hněly, ale právě proto hleděl se z nich vy-rástit, pořádat hody . . . Tu po sel přehvátal na Hradčany se zprávo o ztracené bitvě, že oi Bílé Hory údolím motolským voj-áko královské utíká . . . Věž svato-vítská jakoby zalomila rukama k té neúspěšné, listopadové noci . . .

A král? sebral rodinu svou a také utíkal ze země hned druhý den . . .

Zatím palčivě kypěla krev v ži-lích poníženeých nepaděších bo-hatých. "Napřavit! Pomstít! Očistit!" jméno české, vzmužiti se, vítězit, nebo padnout! Doufejme, nemů-že být jedinou bitvou vše ztra-ceno. Vzehopme se nadšeně!" volala vzejejší část. Volba bez o-zvěny.

Byly pochybnosti nahodaly všechny mysle, ochablost ochrom-ila vzlet a pohodlná zkázonus-ná netečnost pokryla jedovatou plání bojovné jindy páže. Poha-slo nadšení, a tak bylo skutečně vše ztraceno.

Národní pessimismus je nebez-pečný, ale konečně, je to jen ná-hled, a nevztahujeme-li ho i na činnost svoji, neuskódi. Nepopí-ratelnou smrt ale znamená, shane-li nadšení. Ztracen národ ja-ko jednotlivec. Není pak důvo-du pro práci, pozbudeme vyškř-ebaní, Sevědíme. Bez nadšení není ničeoz, bez nadšení ani čes-t, ne neumíme.

Jak politování hodný byl ná-rod český dne 8. listopadu 1620, neschopen nadšení!

Oddali jsme se beznaději, o-klučili jsme k vyškřikům své sou-zené vlasti. Umkla konečně a klesla v polosomrtný spánek. Rá-dí byli hychom jí pak vzbudili, škáli jsme hlasitě - marmo! Těžký sen svíral drabě ty skráně dvě stě let . . .

Po bitvě bělo-horské eo se dá-lo, strašivo vzpomínati. Co stru-žným slovem, suchými dáty zazna-menal dějepisec, není vytřikáno, ale i to, eo tušiti dáva, eo napo-vidá, zastavuje běh krve v žilách našich . . .

Jak jinak! český lev spoután bělo-horským zotročením, odvčel nepřítel jeho, bojice se ho pře, a spatřivše ho krácejícího u všech nohou, zavýskali a mstili se. Mstili se dvě stě let!

Popravy, mučení tělesné i du-ševní, ožebračení, pronásledová-ní, vybuzení a plácní knih v mí-ře nesmírné úžasné, to byly do-klady velikomyslnosti vítězový! Blazen, kdo uměl, neviděl, ne-slyšel a neečil!

Den 8. listopadu je v dějinách českých dnem neúspěšnostim; nikoli ovšem svou hrůzou okamží-tem, ale pro své následky.

Doba pobělohorská jest obrov-skou, bezpříkladně bolestnou es-ťou, již vykonal národ náš vysle-lem; rány po ni bolí do dneška.

Že jsme nezbytní, nedokážeme shovívavostí nepřítelského vítě-ze, ani jakési pomoci s háry, ani náhodě, - zachránilo nás to, že-hož ztráta kdysi náš značila - nadšení . . .

Ano, nadšení mlilých srdcí vlasteneckých spásilo byznoucí ná-rod! To nadšení, že doufá z lá-sky a zoufá bolestí, ale nikdy ne-undlévá; jez zkolí, obětuje se, přečuje se všech sil, a nelze-li v-še, čestně umírá . . . Tak jedná láska a spasi a je-diné takové lásee vlastenecké možno bylo zachrániti náš zubo-žený, polomrtvý národ. Na Bílé Hore ne zhrané porazily nás, ale plasnutí nadšení, nůze, buditelé naši chovali ho a chovali lásky za-velé věky ve svých srdcích, a je-ště v tom klíči nám nůz, své lejí život . . .

Pani Marie Romanová, Toleřo, Olm, 1. listopadu 1919. - Čtená

paní pořadatelka a i vy milé dru-ky, zajisté prominete, že i já se osmáluji několik řádků napsat do tak velice nám obliběného časo-pisu "Pokrok". Předně řádkáme et. administraci, by nám laskavo promínila, že jsme se v předplat-ném na "Pokrok" jaksi opozdili, při kterémto příležitosti zároveň děkujeme za shovívavé upozorně-ní na zapravení předplatného, jež nyní v příloženém dopise zasílá-me, neboť dříve se nám stále ne-dostávalo času dojít na poštu. V našem okolí jest počasí v přítom-né době chladné a při tom po druhý týden stále prší. Vykopá-vání řepu, s kterážto práci ne-můžeme býti nikterak hotovi. Jest sychravé, hrom bíje a blesky se na všech stranách křijí. Co tak-ové počasí má znamenat, nikdo z nás nedovede si vysvětlit, ne-boť asi před týdnem dostavil se nám zde již i tuhý mráz. - Nuže, milé spolučtenářky, jest tedy již po té strašlivé válee a zajisté jest všech nás toužebným přáním, by se nám nikdy více nevrátil. Pří-ložně velká drahota na všech stranách panuje, tak že se chudý lid sotva užíví. Ve staré vlasti jest též všechno ohromně drahé; Právě jsme obdrželi z Moravy, od rodič mého manžela dopis, ve kterém nám sděluji o poměrech v jejich okolí. Píší, že tam kráva stojí 4,000 Korun; dva týdně sta-ře telátko; 400 Korun. Metr látky na mužský oblek 180 zlatých, špluka nití, 10 Korun. Má tam tedy ten chudý lid trpké živoby-tí. Některí lidé tam mají dosti peněz, ničeho ale přý tam za ně nekompi. Chudí lidé chodí tam bo-sí a v kštech z papírové látky. Ta-ko tam mám ještě jednoho bratra na bojišti v československé armá-dě a se srdce tužii si přejí, by ho nie zlého nepotkalo. Jak jsou ny-ní ty matičky rády, jím se z voj-ny zdraví domů navrátíli synko-vo, kteří napomáhali nám svobo-du uchránit a českému našemu národu volnost dobytí. Však matky, jichž synové v hrudině loží životy své za vlast v dálně Francii a jinde na válečném poli položili, mají nyní jen smutnou vzpomínku a tím vyslovují ú-přimně prošetřenou soustrast. - N konece pak ještě bych si, milé družky, ráda v rodě můj Mora-věnce zazpívala -

Kde domov můj? Kde domov můj? Voda hučí po lučímách, bory šumí po skalinách. V sadě stkví se s jara květ, zem-ský ráj to na pohled, O, Moravo, Morávenko milá, ty's nade všecko milená!

Se srdečným pozdravem na všechny, dopis svůj pro tentokrát končím.

Čtená přítelkyně! Přijměte vše-ly dík za předplatně, tak též i za dopis a bude nás těšiti, když ob-čas se dostavíte do naší "Ženské Hlídky". Srdečně vás, jakož i celou vaši rodinu zdravím -

Pořadatelka.

Marie Hotovcová, Danube, Min-nesota, 3. listopadu 1919. - Čte-ná paní pořadatelko! Přicházím s několika řádky do milé "Ženské Hlídky", ježto bych se et. dopi-sovatelkami a čtenářkami něeo veselého ráda sdělila. Ale eo? Když zde máme ten zasmutlý podzim! Toť jako nepřijemné stáří - orrr! Raději na to ani nepomyšlet. V minulém měsíci nestálo počasí za nic, neboť jen občas se nám slunko ukázalo, aby se zase brzy schovalo za šedé mraeno, nebo hustou mlhu. V minulém měsíci nejen přišlo pře-šelo, ale dvakrát i snih pokrýval eulé okolí. Prvně jej napadlo do rána na eoul, ale podruhé jej bylo asi na tři eoule a při tom též pořádně mrazilo, že jsme z toho až husi kži dostávali. Jestli to tak setrvá, pak nám v poli i kukuřice zůstane nevyzrálá. Máme jí je-ště hodně lánat a jini farmáři tu-ké a naděje na lepší počasí není žádná. Dnes ráno přelo, pak se dalo do práce sněhu a nyní na večer to kouká, že do rána přijde mírná sněhová vánice. Tak záhy - věru je to a podivením! Staří farmáci neradi opouštějí farmu, aby se odebrali do města na za-sloužený odpočinek, kdežto mladí lidé jen se hrnou do měst, ježto se jim na farmách život zde nec-lopotným, nebo-li málo zábavným. Tak to městské poštátko láká k sobě lidstvo a usazuje jana sít,

všiky stromů, že potom jiného nebudí slyšet, než že je draho - draho. Když jsme byli v námu, přáním mým bylo - jen si depo-moci ko kousku svého pozemku, eo se nám spínalo. Nyní již to bude osm let, eo jsme na své far-mě, ale eo svíceň již jsme prodá-li, nelze ani vypsat. Když bylo nejhůře, museli jsme čerpati trpělivost starých pionýrů. Na věru, na eo nyní ta mládež si ne-vozpomene, eo ty začátečníci na té velké práci tu prodělávali zá- trampoty, aby svým potomkům razili lepší budoucnost! Oni však si toho neváží! Teď to chce cho-diti v samém hedvábi, svítiti na-lym tělem. Můj starý říká - jen takové Evy zahnu do staré-ho kraje, naučít je tam pracovat. Jenže, jak se dovidáme, ve sta-ře vlastní jsou poměry velice ne-utěšené. President Masaryk není po chuti, že je volno-myšlénkář, že nyní je tam moc zlořádů. Musí se však bráti zřetel na to, za ja-kých okolností se stal presiden-tem, jaké poměry tam panovaly za války. Já nepatrám deera čes-kého národa, dovolm si přátli presidentu československé repub-liky zdraví a sílu, aby se mohl po dlouhá léta z obojího těšiti, neboť jeho věhlas a důmysl musí býti přebohatý, když mohl tak velkou vše vykonat. Znala jsem ve staré vlastní poměry na vesni-cích i v městě a sie před třiná-cti léty; vím, že již tehdy nepa-voval základ pevné věry ani na vesnicích. Jak nám maminka vy-právěla o své babičce, jak ona by-la zhozná a též všechno lid. Mo-je prabábička zemřela u svého syna - kněze. Pokud já moho soudit, myslím, že to je povinno-stí rodičů a zvláště matka musí dávat pozor, nebo k tomu hledě-ti, aby děti vchovala charakter-ní, aby byly účtu k lidem, ale jen k těm, kteří si toho zaslouží. Pro-šám za opravu mýjky v minulém umě dopisu, v němž jsem na mí-sto Rudolf psala Josef. Neopra-vovala bych tak malichernou věc. Oni jsou však lidi, kteří se hrozně rádí o jiného starají. 8 pí. M. J. C. Hlavatovou promluvil jsem si soukromě. Doufám, paní Hlava-tová, že jste psaní ode mne obdr-žela. Co pak je s vámi, rodino Morávkova, že nepíšete? Ani jste žádný nepřijel! Ještě bych měla o čem psát. Malý Vašíček však nedá pokoje. Težlo mne to, že se vám, et. paní pořadatelko, ty naše děti líbily na podobence, neboť tuším, že jste dámon ve svém nitru vznešenou, než aby-ste mně jen tak lichočila. Po-zdrav na všechny čtenářky.

Čtená osvědčená přítelkyně! - Díky za dopis a v něm mne pro-jevené uznání. Budteť ujistěna, že nikdy není mým zrykem, abych snad jinak než zjevně jednala a tudíž ani ve vašem případě ne- bylo přetvářky, když jsem svůj náhled při pohledu na fotografii vašich vskutku milých dítek vám v dopise vyjádřila. - Nyní nelze již mnoho příjemného počasí oč-ekávat. Ostatně pošmourné dni v podzimu vždy různé pocoty přiso-bí. Máte pravdu, že nejen zde, ale i v nové naší Československé republice velmi neutěšené poměry zavládají, nieměně doufejme, že se tyto nesnáze svým časem u- spokojivě urovnají. Naději se, že nyní v zimním období častěji do-pisem do naší ženské statě zaví- títe. Srdečně zdraví vás a vaši rodinu - Pořadatelka.

KOUTEK
Pani Radové.

Čtená paní Radová! Jsem hoj-ka 12 roku stará, v anglické ško- le jsem v 6. třídě a ráda do ško-ly chodím. Ale rodiče moji po- řád ehtějí, abych též navštěvovala školu českou, ale já si myslím, že český nepotřebuji umět číst, jen když umío mluvit. Báda bych věděla, eo vy o tom soudíte. - Děvče z Minnesoty.

Odpoověď Děvčeti z Minnesoty: Přeeetla jsem vás anglicky psan-ý dopis, ale jak mnohem lépe bych byla četla český vámi psan-ý dopis. Rodiče vaší jsou v prá-vu, zasloužili na vás, abyste se u-čila též český čísti a psáti, neboť jest to smutné, když dítky nezna-jí a nedoveou se vyjádřiti v ja-zyce mateřském, v jazyce svých rodičů. Možná, že až dospějete v léta, kde budete lépe uvažovati, budete roditna svým sdeca, že

Na místě knedlíků s jablky.

Oloupej a rozkrájej na čtvrtky dvě kyselá jablka a semej je na mlýnku se čtvrt librou jader z vlašských ořechů a z malé lahvičky nadvívané olivy. Smiechej vše s mayonesovou omáčkou, prolož tím následem namazané krajčky (Graham) aneb (whole wheat) chleba.

Jablkový sandwich.
Oloupej a rozkrájej na čtvrtky dvě kyselá jablka a semej je na mlýnku se čtvrt librou jader z vlašských ořechů a z malé lahvičky nadvívané olivy. Smiechej vše s mayonesovou omáčkou, prolož tím následem namazané krajčky (Graham) aneb (whole wheat) chleba.

Na místě knedlíků s jablky.
Oloupej a rozkrájej na kousky neb čtvrtky dobrá kyselá jablka a neeh je s hojností cukrem povařit. Udelej pak těsto řidší nežli na "biskety", dej hodně omastku, v čase eo se jablka v syrobu vaří. Vymaž pak plochou miskou hodně vem vždy lžičku toho těsta a vlož do misky a tak pokračuj, jako se dělá mramorový dort; mezi každou lžičku těsta dej lžičku těch rozvářených horkých jablek a též na ně pak nalej ten syrob nebo šťávu z jablek, popráš uletou škedli a dej to do hodně rozvá- řené trouhy péci hodně do hrudu. Jsou to nápodobení knedlíků, ale dobré.

vás nabádal k této povinnosti, ne- boť čím více jazyků budete znáti, tím lépe v životě budete prospí- vati, vzdor tomu, že dnes se vám to zdá nepotřebné. Jen poslech- něte rodiče, učte se též češtině a věru, že toho nebudete nikdy li- tovatí.

Odpoověď Tazatelce: Když je- den z manželů se byl provinil a druhý s tím nesouhlasil, tedy jen ten, eo se provinil, sám za svůj čin jest zodpovědný.

Vážená paní Radová! Jdu k vám též o radu, neboť nevím, ja- kým způsobem mám mému sta-rouckovi vyhnat vrtochy z hlavy, ježto si umínil zase jíti na far-mu. Před rokem farmu jsme pro- dali a prozatím zůstáváme ve mě- stečku u deery, jenu však se ob- šká po hospodářství, ale jsme ob- jíží přes 65 roků stáří a též ne- docela při dobrém zdraví. Pro- ším, dejte nám svoji radu, třeba že ji od vás přijme. - Žena.

Odpoověď Ženě: Můj náhled ve vašem stáří by byl ten, když jste zvyklí jen na farmě a jinak se vám stýská, tož si zakupte něja- ké loty poblíže městečka, podle jak můžete zastat a v místě, kde byste mohli mítí krávu, nějaké prasátko a drůbež, tak abyste se měli a čim obířati, a pěstovat v zahrádce jen zeleninu a podobně, eo nebude přesahovati vaše síly. Váš pan manžel takto přece ne- bude mítí dlouhou chvíli, když se bude tou práci zabývatí.

Čtená paní Radová! Doufám, že mně prominete, když k vám přijdou o radu, která se vám bu- de zdát asi spozdíla. Jsem děvče již v pokročilém věku, dosti slušného vzezření, a též mám někdkolik sto- vek nebránného. Po posledních pár měsíci se o mne uchází muž, jenž byl nedávno příšel z vojny a je mnohem mladší mne. Přáte- lé moji mi sdělili, že chce více pe- níze, nežli mne, ale on se ke mně chová velice zdvořile. Tak sku- tečně nevím, eo mám dělat a pro- to žádám vás o radu. - Z. J.

Odpoověď Z. J.: Moje rada vám by byla ta, abyste se měla na po- zoru a na vdavky nespěchala, až se důkladně sama přesvědčíte, zda-li vás přece miluje a jaké jsou jeho záměry. Teď je mnoho neupřimných štáteků a proto je třeba opatrnosti. Jestli vás sku- tečně miluje, bude na vás jistě čekati a v tom čase můžete stu- dovati jeho povahu.

Z KUCHYNE

Žemlovka s jablky.
Oloupej a na mášine usekej asi deset dobrých šťavnatých kyse- lých jablek, dej do hrnků kus má-sla velkosti vejce, jeden koflík cukru a ustrouhanou kůru z půl citronu a půl malé lžičky mleté skořice. Když se mášlo rozpustí, dej do toho ta usekná jablka a když se do měkka rozvaří, protlač je skrze síto a přidej k nim dvě velké lžice povidel z meru- něk (apricots) a než to ochladne, připrav si formu. Nakrájej ten- ké listky z pšeničného staršího chleba, každý omně do rozehřáté- ho másla, vylož jimi formu kolem a na duo udelej třeba z nich o- zdobu. Nalej do ní pak ta jabl-ka, na vrch dej opít tenké řízky toho chleba. Peč v mírné troubě půl hodiny. Po vřehu to posyp cukrem, nežli neseš na stůl.